

PORTOCOLOM: 8 CANÇONS

Cançons: Antoni Caldentey

Fotografies: Mut Masseta

Dibuix: P.A. Ibn Nasser

● NARCOROMANÇ

Venien del caló des Cossi
o d'una cala amagada
on sempre arreplegaven
un bon barral de gasoil.
Eren en Pere Civera
i en Wolfgang Al-Qalasini.

Un llast de picadís
i dos-mil barretes de vernís
duien entre els madissos
i les costelles de l'iot
per totes ben despatxar-les
en arribar a Portocolom.

Amb tres setmanes a Tànger
havien fermat la barrina:
la policia ben untada,
l'emissora desconnectada
i una pistola amagada
per si patrullera es presentava.

I era ara ran de penyes
on els ulls res no amagaven.
Tots dos volien la barca
i vingueren les grapades.

Dins una barca petita
no hi pot haver dos patrons
ni dues dones geloses
ni contraordres ni ambicions.

En Wolfgang era traïdor
i li investí amb la destrall,
pensava que un home cagant
no tenia defensa

Però el que ell no sabia
és que en Pere per por
feia dos dies dormia
amb ham de palangre al cor,
que amb el puny estrenyia
per si això s'estrevenia.

Flastomies, crits i renou
la destrall per un genoll,
mentre el Pere revinglava
i amb l'ham la galta xapava
d'aquell qui decidia
l'enclòs combat al balou.

Wolfgang estava ferit
i de gin es va engatar
quan li vinguè l'acubor
ningú no manava el timó,
per això arrià bufetada
per devers Sa Foradada.

D'aquella barca esclafada
tothom se n'aprofità:
dos joves feren pescada
sense les llences calar
i un que trobà un cos que surava
va agafar una llampugada.

●●RIU DE PASTA

Quan les penyes són esmicolades
reblits de pasta els seus capricis.

Les tumbagues reposen de panxa
cansades de fumar-se els dits
el brollador panteja esgotat
de sortir pel sempre forat

Quan les penyes són esmicolades
reblits de pasta els seus capricis.

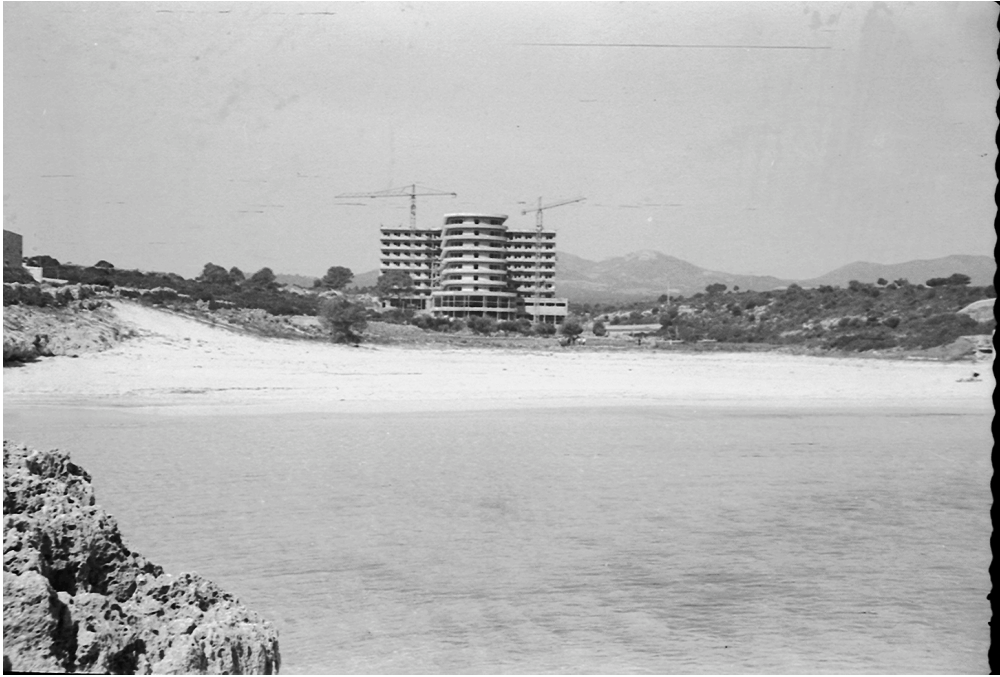
Tornar a córrer excitat
d'arribar a la pesquera
i asseure'm escarrinxat
amb el poal i la pasteta

Eixancat a proa peus en remull
el pa i sobrassada cuita
clapes de negre i blanc
no pas reserves i somriure formal

Un llagost em mira la corbata
tot extranyat del meu posat
fa ganyota i treu les ales
i amb un bot, adéu siau
Quan ses penyes són esmicolades

reblits de pasta els seus capricis

Sentir es sol de migdia
ajaguts davall l'ombra
de terrossos envoltats
volant l'amor com a moscards
a l'esclafat fruit de la figuera.

●●● ASSASSÍ

La paciència s'esgota
passant per sobre teu
Pareix que som ahir!!

La síndrome d'abstinència al calendari
em fa repetir
les mateixes frases diàries de cordialitat
benvinguda i comiat
la calor o l'humitat

Pareix que som ahir !

Provoca alderulls d'entusiasme
es meu salut al director
que hem torna a mirar el clatell
les galtes i les barres plenes de pèl
mirada minvada, aspecte evident

L'hi vaig intentar explicar
mentre seu rostre transmutava
que tenia hora demanada
per retallar aquest muixell

*-es clar que aniria polit
si sa guàrdia civil
un kilo de coca al de la barberia
no li haguera aglapit-*

La paciència s'esgota
passant per sobre teu

Pareix que som ahir!
l'hi vaig dir al primer "guirí"
que hem trobà de pit.
Fortament impressionat
del meu comportament nadiu
respongué al meu estímul
amb somriure agraït
Pareix que som ahir
quan he baixat al bar
asseguts, envoltats de tassons
bramulaven amb nostàlgia
cançons del seu país
dolent seva merda de vacances

La paciència s'esgota
passant per sobre teu
Ja mai més, serà com ahir!
Ara sóc un assassí!
Agafo el sub-fusell
i començo a disparar;
contra clients i personal;
batagoten ses darreres espolsades
dins una llota de sang;
El dilecte director penjat
al bell mig de l'oficina, nu;
amb es senyals ala mà
a tots ara dóna la benvinguda
amb seu somriure especial assajat;

Curiosa la forma
de la pell greixosa
al safareig surant,
tothom s'hi pixa ara
amb l'espina destrossada;
I als balcons tot són ullets
que guaiten tremolosos;
com cal foc a l'escala;
com un cap bloqueja un ascensor;
com corren cap al mateix lloc;
fugint de la valenta flamada
que batejo amb el meu plom.

Ja mai més, serà com ahir
Ara sóc un assassí

● ● ● ● CARRER ASSUMPCIÓ

Passeja una mosca
d'ortopèdies una bossa
empenyent un cotxet
de rodes de fusta.

El vestidot gruixat
amaga l'anorèxia
ulls blaus de nineta petita
estalonats sobre rostre sec.

De roba de nylon es cotxet
nafra al caparró
cameta embanada
un nin ben estret
sempre amb la mateixa posició
bateria esgotada de plàstic infantó.

De sobte en passar un cotxe,
l'empeny sens compassió
redolen trossos per terra
ella; serena com un falcó.

Esblanqueït baixa el conductor
ulls oberts, quasi bé sens parla
en veureu tot amb fredor
cala dits a les butxacons.

És la parricida del carrer Assumpció
la que perdé tres fills sota el camió
per tal de recobrar fiança
d'assegurança del menor
sacrificà seus fills
per viure millor.

●●●●● CLARA FOSCOR

La foscor dintre meu s'encercla amb els llençols, no vo deixondir-se
la flassada té rues estretes de carrers humits, bavorosos de pixum
teb
cada petó d'escuma d'àcid
cada glopada de vòmit damunt ses Marten's negres hem fan
recordar...

Que hi ha un reflex de sol a sa cala de s'Algar,
que la terra s'escalfa i s'enfilen les flors per la teva camisa blaca.
Que hi ha un lloc on un nou dibuix de color hem pot fer despertar
i ser primavera a tu abraçat.

●●●●●● **NÀUTIC TROBO ENCORTAT PER LA CONTRACCIÓ**

DÈRMICA

**D'UNA BRUNA CASTRACIÓ ÀRAB ESCARRUFADA PEL
CONTACTE**

**ADVERSIU DEL BIGOT D'UN MOLL MESTRE DE LA PARET DE
MARÈS DISTRET DAVANT LA VISIÓ D'UNA _RADA PÚTRIDA.**

El Ponent cada dia vessa rojor,
els vilans reprenen les seves tasques.
Tornen a plorar els tamarells
i els al·lots encalcn les jovençanes
amb manats d'ortigues.
Alguns comencen foc i
altres donen menjar a les gallines.

N'hi ha però, i són la gran majoria,
que reflen el demà
amb pensaments capbussats,
car així és com s'espolsen
amb força els emmallats
que conformen la Nansa Humanitat.

Així dons, trobam els viatgers
que es moven per l'oceà,
neixen aquí i moren allà
com en temps vells ençà.

Coneixen de geografia
de la caça i de la fugida
més senyors que els de les xarxes
molt més rics que en cotxes cars.

Mai no erren els seus càlculs
si són atrapats lluiten en massa
però si al final són derrotats
tremolen i llurs ulls s'astoren
vidriegen la nineta
amb _cona de por.

D'altres menjolen tranquils en el tenàs
copulen evolutivament;
mestissa gènesi de colors
no surten mai del seu espai
que marquen amb defecacions
que fluorescegen amb la Lluna
i garanteixen el festeig.

Feliços i contents a l'escull
molt envejosos del veïnat.
Tot s'ho produeixen ells
tot transcorre amb relativa agressivitat.
La seva vida social és agitada.

... Surt el sol:
veure si algun familiar ha mort,
una escata basta per fer un homenatge.
Si hi és tot, esclata festa canníbal
orgies i descontrol sexual.

...Després anar a veure
si ha mort alguna pada
llepar la closca del caragol
fregida amb pebre bò
mentre cremen seus llambrots
tornen empalatits a xuclar.

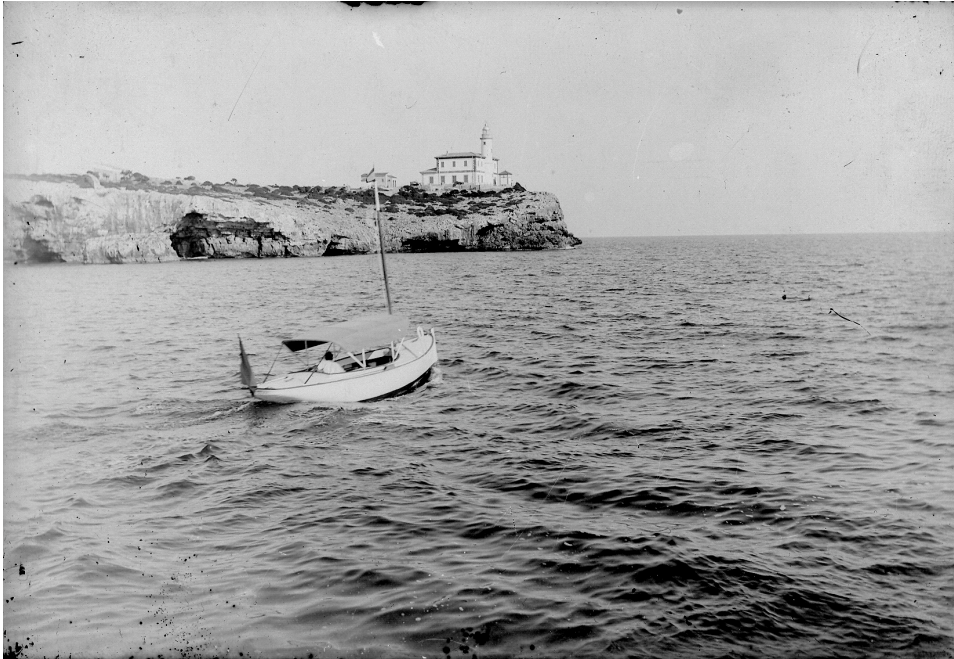
...És migdia:
anar a visitar madò Tuta
una vídua que ho sap tot,
a veure si podia aconseguir-me
una feineta per al Cabot del meu fill tretzè
de la vint-i-cinquena eclosió.

El fotut és que haurà de passar
per on els Fadrins amb les Donzelles perdulegen
en lloc de geografia estudiar.
Embadalits roveguen moltes
i els excrements es dediquen a reglotir.

...Per la tarda s'ha d'anar
a l'alt consell de Serrans a veure
si li poden enviar
una Cama Serrada municipal
per d'ortigues escapçar
l'entrada de cau seva netejar.

Vist que el Rebossot l'ha engegada
de l'encletxa on volia fer les darreres espolsades
la Vaca afectada de càncer de bufeta netatòria
pot ser visqui un dia més.

Per la nit esperar que torni blava
l'escata de l'_rada que sura cua amunt
morta d'arrossegar ham, plom i alga.
Roc.

●●●●●●● 2 ÀNGELS

Només eren dos àngels
que vivien lluny d'aquí
l'un era veu, amor i seny
l'altre bes i força al pit.

Sols vivien, no es miraven
l'un volia ser somiador
l'altre encara somiava
venent segles a les besades.

Quan de sobte esdevengué
cosa estranya per a ambdós
provaren d'esser amics
i acabaren cos a cos.

El món tornà petit
per a veure'ls estimar-se
negatiu, vers i músic
no bastaven per a dir-s'ho
que la vida és un crit
i has de saber escanyar-lo.

Del pit sortí llavor
que cremava cos a dintre
era l'enveja del món
nits de dolor revolcant-se.

I aquell pobre somiador
acabà ajagut a terra
llàgrimes en la foscor
sobre front i galta freda.

Era la vida poca cosa
sense amor, sense besades
ni tendresa, ni rialles
ni mirades, ni desig.

Abraçada al coixí
no sentia els seus batecs
escalfor de ventre blanc
mans mortes als pits.

Ham i fil de fluixa
paper banyat en sang
es cosí al viu a la cuixa
poesia d'amor malalt.

Llombrígol, coll, canell, turmell
no vull viure pas, calleu!
darrera cosidura
llavis muts, morros inflats

Cap a far vell enfilava
corda aspra escalda braç
llençol blanc, per a tota pell
peus gelats ,rostre deforme.

Salt al buit
frenada seca
l'últim crit esqueixà vers
que en el vent
es perd en el temps.

Matinada fresca vestida de dol
ombra de llaüt, ones mirall
cames fan figa en pescador
corda subjecta a far i llençol.

Gotes que cauen, de peus petitons
sobre llaüt, sobre patró
gotes lluentes de sang d'amor
s'assequen al rostre, matinada de sol

●●●●●●●● SA MARJAL

A Sa Marjal a nedar
a sa marjal amb ses ones
volen volen ses colomes
a Sa Marjal a nedar

Mira per aquí	t'ha tancat
mirà per allà	filferrat
Mira per aquí	diu privat
mira per allà	t'ha barrat

Alerta amb sa policia
que venen a pegar
tomarem sa piscina
perquè tots hem d'esser iguals

i Ratatatata que s'emprenyaren
ratatatata que l'avisaren
ratatatata que no podia
viure a n'es poble i dir mentides

Alerta amb sa policia
que vénen es bugarros
tomarem sa piscina
llibertat per Juana Chaos

1er premi al 1er festival de la cançó de Cançó de Sa Marjal. Son Servera
2006.

Música original de Víctor Jara, "a Cochabamba me voy" 1971
Interpretada per Llunàtiques.